

RECORDATORI D'UNA NIT DE PLUJA

El mirall de la pluja s'aplega
en tolls submisos a la mort dels fullatges
caducs.

La ciutat no remuga: fa estona
que tot és aturat.

Els carrers són hostils
entre la reixa d'aigua.
Les façanes adollen un plor desfermat
contra les voravies
buides.

La purrialla de moixos i cans
s'arrauleix sota els cotxes
colpits.

Demà al matí
la misèria urbana es desvetllarà un xic
reverdida sota la claror.

Ara per ara,
hi ha somnis taciturns que no troben recer i es
refreden en el silenci públic de les grans avingudes desolades.

Plou. L'estimada és lluny aquesta nit, cruelment lluny quan
sents un desig d'amarar-la de saliva i tendresa, més lluny i tot
quan t'enardeix els llavis un deler d'escampar-li a la pell folcs
de besades famolenques...

El cor és un tumult exhauridor. L'enyorança fa més viva la
solitud, que lentament s'emplena de boires atapeïdes i senderes
de fils entrecruats voluptuosament, indèstriablement...

... al volt dels teus batecs.

Tot t'assalta en l'aspriva
cambra de nervis que trontollen
constantment sobre catres
corcats o cadires ben coixes.
Tot t'assalta i t'aürta:
el tedi i el deliri, la penosa
oscil·lació del baf i de les aigües.
Ara i ací, mesclats,
els atributs nocturns són més i més presents,
més oïbles, palpables:

Hi ha un naufragi de xifres
a les broixes cicutes on s'abeuren els àvids
matemàtics del somni,
i un silenci endinsant-se
orbament fins al cor de les hores
atuïdes del brusc
espetegar del temps contra més temps
indesitjable, eixorc...

Hi ha un xino-xano d'aigües
gairebé mortes podrint-te les xinelles,
una agressió d'estels
esvinçant la teulada de vidre,
i un manobre gandul
abatent les parets on es recolza l'ombra
neguitosa dels gestos.

I tu palpes l'arena
que habita en l'aire, busques
un matoll, alguna herba
on aferrar les mans
desassistides.

La lluna és alta
damunt l'alè del fang.
L'arbre mut, al defora,
no bressa ocells.

Fóra bell morir ara
—sense cants i a la vora l'olor
d'aquesta terra tova
com un cor.
Fóra bell morir endins
d'aquesta nit espessa com la molsa,
quan clofolles d'ametlles
suren als gorgs de sang
i la febre esbocina
tota la por que fa fugir ben lluny
dels amors i dels odís,
dels dolors que et roseguen
tan barroerament.
Fóra bo morir ara,
si més no perquè cessi
aquest xim-xim de foc
que t'esquitxa les vísceres
tan implacablement.

Però ets massa tenaç. Els difícils camins de la
sorra i la fosca van aclucant les fites.
Obeint un instint gairebé voluntari,
oblides lluna i pluja i continues
palpant el vast desert de l'aire,
mentre la son, mos a mos, t'afebleix
l'angoixosa tremolor de les mans
desassistides...